

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ansgars Eftermæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 119. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_7-txt-shoot-idm504.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Denne Drøm, velsignet og hjertelig beskrevet, med Ansgars egne Ord, var ogsaa en saadan, som aldrig kunde glemmes i et ædelt Sind, thi dens Indhold var, at han døde pludselig, hvorpaa Sjælen kom i et forklaret Legeme og førdes frem paa underlig Vei og Viis af To, som han tænkte var Apostelen Peder og *Johannes den Døber*. De forlode den, som han syndes, tre Dage, men efter Kvalen at dømme, vel tusinde Aar, i en Pine, som han giættede var Skiærsilden, og førde den saa gladelig fra Klarhed til Klarhed, hen mod Østen til et ubeskriveligt Lyshav, hvor han saa med utallige Helgenskarer de fire og tive Oldinge, som tales om i Aabenbaringen, og hørde Hærskarernes Lovsang klinge med usigelig Sødhed i uforlignelige Toner. Beskrive kunde han ei med Ord hvad han syndes at have seet og hørt, kun Mindets Sødhed kunde han føle, og saa uforklarlig Maaden end var ham, syndes det ham dog klart, at eet Lys, som han ei kunde gennemskue skabde og omfattede underfuld alle de andre, saa det var ham et klart Billede paa Jesu Herlighed, i hvilken Peder siger at Englene ønske at indskue, og af den store Hemmelighed, at han er i alle og alle i ham. Kun eet Ord kunde han mindes, og syndes det blev talt til ham, uden at han saa hvorfra, men udtalt med en Røst saa klar og sød, at ham tykdes, den maatte gennemklinge alle Tider, det var dette Ord: *gak, og kom igien til mig!* Nu førde hans Ledsagere ham tilbage, bedrøvet var han over igien at skulle giæste Verden, men dog frimodig i Haabet, ikke eet Ord mælede hans Ledsagere, men betragtede ham saa kiærlig, som en Moder sin Eenbaarne.